

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 186/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 263/2004 a jeho uznesením sp. zn. 13 C 263/2004 zo 17. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 263/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho uznesením sp. zn. 13 C 263/2004 zo 17. januára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je advokátom zastupujúcim žalovaného v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13 C 263/2004 vo veci zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva.

3. Sťažovateľ ako právny zástupca žalovaného v napadnutom konaní vedenom okresným súdom podaním v listinnej forme doručeným okresnému súdu 27. decembra 2018 (ďalej len „podanie“) navrhol prerušiť napadnuté konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 33/2015 vo veci určenia, že podiely na nehnuteľnostiach patria do dedičstva po nebohej [REDACTED].

4. Uznesením okresného súdu č. k. 13 C 263/2004-318 z 3. januára 2019 vydaným súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie z 3. januára 2019“) bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť v stanovenej lehote súdny poplatok za spracovanie podania v listinnej forme v sume 20 € podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 2 ods. 1 písm. f) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

5. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu z 3. januára 2019 v súlade s § 239 ods. 1 Civilného sporového poriadku sťažnosť, ktorou navrhol citované rozhodnutie okresného súdu zrušiť alebo zmeniť a konanie vo veci uloženia povinnosti zaplatiť súdny poplatok zastaviť.

6. Okresný súd napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 3. januára 2019 zamietol.

7. Sťažovateľ zdôrazňuje, že okresný súd v napadnutom konaní dospel k nesprávnemu výkladu príslušných ustanovení zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“).

8. V tejto súvislosti namieta, že *„nie je možné donútiť advokáta ako zástupcu strany sporu nepriamou novelou zákona, ktorá sa nevzťahuje na súdne konania sankciou, aby aktivoval elektronickú schránku a sa stal jej majiteľom. Z výkladu § 821 ods. 3 ZoS vo vzťahu k ZoG skôr vyplýva, že sa zákon vzťahuje na tie fyzické osoby, ktoré majú aktivovanú elektronickú schránku a sú majiteľmi takejto schránky. V zákone o e-Governmente ani v Civilnom sporovom poriadku neexistujú ustanovenia, ktoré by ukladali povinnosť fyzickým osobám advokátom aktivovať elektronickú schránku na komunikáciu so súdmi.“*

9. Podľa sťažovateľa nie je všeobecne záväzný právny predpis, ktorý by upravoval občiansko-právne konanie a ktorý by ukladal advokátovi povinnosť riadiť sa zákonom o e-Governmente, pričom zákon o súdoch stanovuje iba možnosť zriadiť a aktivovať elektronickú schránku, nie povinnosť. Ďalej zdôrazňuje, že Civilný sporový poriadok upravujúci postup súdu, strán sporu a osôb zúčastnených na konaní pri prejednávaní a rozhodovaní sporov mu ako právnenému zástupcovi neukladá priamo povinnosť elektronickej komunikácie so súdom.

10. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že § 821 ods. 3 zákona o súdoch zasahuje v rozpore s ústavou do pôsobnosti iných zákonov a povinnosť elektronickej komunikácie z neho vyplývajúca sa vzťahuje *„iba na elektronickú schránku aktivovanú na doručovanie, ktorej sú oprávnené osoby majiteľmi. Na subjekty vrátane advokátov, ktorí uvedené*

podmienky nespĺňajú sa ani toto pochybné ustanovenie nemôže vzťahovať a takáto úprava výklad prezentovaný súdom neslúži vôbec na upevnenie právnej istoty ako základného princípu spravodlivého procesu. To, že kto je oprávnenou osobou na elektronickú komunikáciu ZoS neupravuje, ale ho upravuje zákon č. 305/2013 Z. z. “.

11. Absencia právneho predpisu, ktorý by advokátovi priamo uložil povinnosť aktivovať elektronickú schránku, má za následok, že povinnosť komunikovať so súdom elektronicky neexistuje. Uplatnenie § 82l ods. 3 zákona o súdoch prichádza do úvahy iba za situácie splnenia podmienok zákona o e-Governmente, teda ak je advokát majiteľom elektronickej schránky a má aktivovanú elektronickú schránku.

12. Sťažovateľ namieta, že „*nejednoznačná a nepriama právna úprava a nesprávny výklad ustanovenia zákona izolovane a formalisticky nesvedčí o ústavnosti a je v rozpore so zásadou právnej istoty a je zásahom do základných práv a slobôd a je obmedzením práva na súd.*“.

13. Sťažovateľ napokon argumentuje, že advokáta nemožno nútiť ani uložením zaplataenia osobitného súdneho poplatku, ktorý je vo svojej podstate sankciou, aby si aktivoval elektronickú schránku na doručovanie písomností výlučne elektronicky bez toho, aby to ustanovili explicitne základné procesné predpisy, ktorými sú Civilný sporový poriadok, Civilný mimosporový poriadok, Správny súdny poriadok a Trestný poriadok.

14. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením vydaným v tomto konaní, napadnuté uznesenie okresného súdu zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

15. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. V súlade s čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

18. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

19. V súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. Podľa § 34 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak je navrhovateľ advokátom, nemusí byť v konaní zastúpený.

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

23. Predmetom konania ústavného súdu je rozhodovanie o namietanom porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo podľa sťažovateľa dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením, ktorým bola zamietnutá sťažnosť smerujúca proti uzneseniu okresného súdu z 3. januára 2019 vo veci uloženia povinnosti zaplatiť za spracovanie podania v listinnej podobe súdny poplatok v sume 20 € podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 2 ods. 1 písm. f) zákona o súdnych poplatkoch. Podľa okresného súdu boli pre vyrubenie súdneho poplatku splnené podmienky, keďže na sťažovateľa sa ako na advokáta podľa príslušných právnych predpisov vzťahuje povinnosť doručovať podania súdu do elektronickej schránky a podanie v konkrétnej veci urobil v listinnej forme.

24. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ je advokátom, u ktorého v súlade s § 34 ods. 2 zákona o ústavnom súde nemusí byť splnená podmienka povinného zastúpenia. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnú sťažnosť preskúmal z pohľadu možnej existencie ďalších dôvodov, ktoré by mali za následok jej odmietnutie v súlade s už citovaným § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

25. Kľúčovou námietkou, ktorou sťažovateľ argumentuje vo všeobecnosti, je nesprávnosť výkladu v jeho veci použitých ustanovení zákona o súdoch a zákona o e-Governmente, pričom v konkrétnostiach zdôrazňuje, že všeobecne záväzný právny predpis upravujúci občiansko-právne konanie a ukladajúci advokátovi povinnosť riadiť sa zákonom o e-Governmente absentuje. Ďalej namieta, že z § 821 ods. 3 zákona o súdoch vyplýva len možnosť zriadiť a aktivovať elektronickú schránku, nie povinnosť, pričom citované ustanovenie podľa jeho názoru zasahuje v rozpore s ústavou do pôsobnosti iných zákonov. Podľa sťažovateľa nútiť advokáta, aby si aktivoval elektronickú schránku na doručovanie písomností výlučne elektronicky, nemožno uložením povinnosti zaplatiť súdny poplatok z dôvodu, že explicitne povinnosť aktivovať elektronickú schránku z príslušného procesnoprávneho kódexu nevyplýva.

26. Podľa položky 20a sadzobníka súdnych poplatkov k zákonu o súdnych poplatkoch sa za spracovanie podania a jeho príloh v listinnej podobe, ak zákon ustanovuje povinnosť doručovať podanie do elektronickej schránky súdu, a za spracovanie podania a jeho príloh v elektronickej podobe doručeného súdu inak ako do elektronickej schránky súdu, ak zákon ustanovuje povinnosť doručovať podanie do elektronickej schránky súdu, vyrubuje súdny poplatok v sume 20 eur za podanie vrátane jeho príloh.

27. V súlade s § 2 ods. 1 písm. f) zákona o súdnych poplatkoch je poplatníkom ten, kto je povinný doručovať podania do elektronickej schránky súdu.

28. Podľa § 821 ods. 3 zákona o súdoch („Osobitné ustanovenia o elektronickom výkone verejnej moci na súdoch“) s účinnosťou od 1. júla 2017 orgán verejnej moci, advokát, súdny exekútor, notár a správca sú povinní v konaní pred súdom doručovať podania do elektronickej schránky súdu a používať pri elektronickej komunikácii so súdom elektronickú schránku aktivovanú na doručovanie, ktorej sú majiteľom; to neplatí, ak súd požiada o predloženie určitej listiny a pre predkladanie administratívneho spisu alebo iného spisu. Hostujúci euroadvokát doručuje elektronické podania prostredníctvom spolupracujúceho advokáta. Ak je pre podanie určený elektronický formulár, sú osoby podľa predchádzajúcej vety povinné podanie urobiť prostredníctvom takého formulára.

Trovy vzniknuté porušením povinnosti podľa prvej vety nie sú predmetom náhrady trov konania.

29. V súlade s § 101cd (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. júla 2017) zákona o súdoch povinnosť podľa § 82l ods. 3 sa od 1. júla 2018 vzťahuje na právneho zástupcu, ktorý je fyzickou osobou.

30. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (sp. zn. II. ÚS 27/07).

31. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že vo vzťahu k všeobecným súdom nie je súdom opravným. Jeho právomoc preto nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Úlohou ústavného súdu nie je ani náprava prípadných pochybení všeobecných súdov pri vydávaní procesných rozhodnutí. Rozhodovanie vo veci uloženia súdnych poplatkov (procesné rozhodnutia) patrí výlučne do právomoci všeobecného súdu, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania (m. m. sp. zn. III. ÚS 292/2018).

32. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo všeobecnosti patrí aj právo na prístup k súdu (right of access to a court), resp. právo na súd (right to a court). Z čl. 6 dohovoru vyvoditeľný zákaz odmietnutia spravodlivosti (tzv. *denegatio iustitiae*) sa týka priebehu už začatého konania pred súdom, ale zaručuje aj prístup k súdu. Článok 6 ods. 1 dohovoru zaručuje teda každému právo na to, aby svoju vec týkajúcu sa civilných práv a záväzkov mohol predložiť súdu (sp. zn. II. ÚS 281/2017).

33. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

34. Ústavný súd, prihliadajúc na predmet právnej veci, v ktorej sa sťažovateľ uchádza o ústavnú ochranu svojich práv ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy – uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok v sume 20 €, zdôrazňuje, že z tohto hľadiska ide nepochybne o právnu vec, ktorú možno označiť ako bagateľnú. Uvedené zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Pokiaľ právny predpis upravujúci konanie pred všeobecnými súdmi (Civilný sporový poriadok) vylučuje prieskum rozhodnutí u tzv. bagateľných vecí, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (m. m. sp. zn. III. ÚS 22/2019).

35. Navyše, napadnuté uznesenie okresného súdu, proti ktorému nemožno podať akýkoľvek ďalší opravný prostriedok (bod 10 napadnutého uznesenia okresného súdu), pretože Civilný sporový poriadok takúto možnosť výslovne nepripúšťa (čl. 2 ods. 2 ústavy), by malo byť v konečnom dôsledku vylúčené aj z prieskumu vecí ústavným súdom (m. m. sp. zn. III. ÚS 292/2018).

36. Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015, I. ÚS 56/2017), resp. v prípadoch, ak pôjde o takú intenzitu zásahu, ktorá kolидуje s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (pozri nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27).

37. Sťažovateľ ako kľúčovou námietkou argumentuje nesprávnym výkladom v jeho veci aplikovaných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (už citovaných).

38. S prihliadnutím na znenie citovaného § 821 ods. 3 zákona o súdoch je v spojení s § 101cd zákona o súdoch podľa názoru ústavného súdu opodstatnený záver okresného súdu o existencii povinnosti právneho zástupcu, ktorý je fyzickou osobou v konaní pred súdom, doručovať podania do elektronickej schránky súdu, a to s účinnosťou od 1. júla 2018.

39. Rovnako opodstatnený a majúci oporu v správnom výklade vo veci použitých právnych predpisov bol postup okresného súdu pri následnom ukladaní povinnosti sťažovateľovi zaplatiť súdny poplatok za spracovanie podania urobeného v listinnej forme, a to s prihliadnutím na splnenie podmienok pre vznik poplatkovej povinnosti.

40. Výklad citovaných ustanovení, ktorý predostiera ústavnému súdu sťažovateľ a podľa ktorého pre uloženie poplatkovej povinnosti neboli splnené podmienky, keďže sa na neho nevzťahuje povinnosť doručovať súdu do elektronickej schránky, a to vzhľadom na skutočnosť, že chýba právny predpis, ktorý by advokátovi uložil *expressis verbis* povinnosť aktivovať elektronickejštránku, je nevyhnutné považovať za účelový, keďže v konečnom dôsledku zasahuje do samotnej podstaty ustanovením § 821 ods. 3 zákona o súdoch zavedenej všeobecnej povinnosti vybraných subjektov komunikovať so súdom prostredníctvom elektronickej schránky a smeruje aj proti hlavnému cieľu elektronizácie súdnictva, ktorým je zefektívnenie jeho výkonu.

41. Vzhľadom na uvedené je podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie okresného súdu založené na právnych záveroch, ktoré majú oporu v aplikovanej právnej norme a nezasahujú do podstaty, zmyslu a účelu označeného základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

42. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná vo veci v súlade s právnymi predpismi upravujúcimi postupy v civilnom konaní. V konkrétnych okolnostiach veci sú týmito predpismi tie, ktoré upravujú vnútornú organizáciu súdov a v jej rámci elektronický výkon verejnej moci na súdoch.

43. Vec sťažovateľa preto v kontexte námietky výkladu použitých právnych predpisov zo strany okresného súdu nemá podľa názoru ústavného súdu požadovaný ústavnoprávny rozmer.

44. Okrem už uvedeného je zo všeobecného hľadiska v nadväznosti na z čl. 6 dohovoru vyvoditeľný zákaz odmietnutia spravodlivosti (tzv. *denegatio iustitiae*) rozhodujúce aj to, že spôsob komunikácie, ktorý sťažovateľ ako právny zástupca strany v príslušnom konaní zvolil (podanie v listinnej podobe), nemá vo vzťahu k ním zastupovanej strane sporu za následok zásah do samotnej podstaty práva na spravodlivé súdne konanie. Absencia komunikácie advokáta so súdom prostredníctvom elektronickej schránky, resp. podanie urobené advokátom v listinnej podobe, neoprávňuje súd na podanie urobené v listinnej podobe neprihliadať, resp. podanie vyhodnotiť ako neúčinné.

45. Prípadná poplatková povinnosť, ktorá vzniká advokátovi za podanie urobené v listinnej podobe, nemôže byť preto sama osebe dôvodom zásahu do samotnej podstaty a zmyslu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

46. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorá nevyklučuje, aby záujem na riadnom výkone spravodlivosti ospravedlnil určité finančné obmedzenia prístupu jednotlivca k súdu. Povinnosť zaplatiť súdny poplatok v súvislosti s podaním na všeobecnom súde v civilnom konaní nemôže byť preto považovaná za obmedzenie práva na prístup k súdu, ktoré by bolo samo osebe nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozsudok ESLP vo veci Podbielski a PPU Polpure proti Poľsku z 26. 7. 2005, bod 63, sťažnosť č. 39199/98).

47. Pokiaľ sťažovateľ v konkrétnostiach ústavnému súdu predostiera námietky, ktorými brojí proti ústavnej udržateľnosti všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich komunikáciu advokátov ako fyzických osôb so súdmi (absencia právneho predpisu upravujúceho povinnosť advokáta riadiť sa zákonom o e-Governmente, rozpor § 821 ods. 3 zákona o súdoch s ústavou a zásah do pôsobnosti iných zákonov, absencia ustanovenia procesno-právneho kódexu o povinnosti aktivovať elektronickú schránku), ústavný súd konštatuje, že tieto námietky vo všeobecnosti napádajúce ústavnosť právnych predpisov nemôžu byť predmetom preskúmavania zo strany ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavno-právna relevancia tohto druhu námietok môže byť zo strany ústavného súdu preskúmaná v prípadnom konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, kde však sťažovateľovi zjavne chýba procesná legitímácia na podanie návrhu na začatie konania (§ 74 zákona o ústavnom súde *a contrario*).

48. S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že medzi argumentáciou sťažovateľa o neústavnosti v jeho veci aplikovaných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy či práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

49. Vzhľadom na už uvedené niet takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

50. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ústavný súd o ďalších návrhoch uplatnených sťažovateľom v ústavnej sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2019